

Arrest

nr. 75 740 van 24 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 september 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 december 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. MEDKO, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 25 september 2009 een asielaanvraag in, waarbij zij verklaarde op dezelfde dag België te zijn binnengekomen.

1.2. Bij aangetekend schrijven van 2 december 2009 diende verzoekster tevens een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.3. Op 22 juli 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in antwoord op verzoeksters asielaanvraag, de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nummer 53 031 van 14 december 2010 weigerde ook de Raad verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 14 september 2011 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekster om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 7 november 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02/12/2009 werd ingediend door:

[S., G.] [...]

nationaliteit: Armenië (Rep.)

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Wat betreft de medische problematiek van de betrokkene stelt de arts-adviseur in het verslag (zie gesloten omslag) dat er geen reëel risico is voor betrokkene zijn leven of zijn fysieke integriteit. Er is evenmin sprake van een ernstige vermindering in levenskwaliteit. In het verzoekschrift haalt betrokkene, [S. G.], medische redenen aan en legt zij ter staving medisch attesten voor. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 05/09/2011 (zie gesloten omslag in bijlage) en concludeerde: "De onvolledigheid van de overgemaakte medische informatie laat niet toe het risico in de zin van Art 9ter te bevestigen. De afwezigheid van de noodzakelijke documentatie over de ernst en de evolutie van de aandoeningen laat niet toe de noodzaak van een behandeling te bevestigen, noch de beschikbaarheid ervan te beoordelen in het land van oorsprong of verblijf van betrokkene."

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Dit is de bestreden beslissing.

1.6. Op 25 oktober 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 7 december 2011 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar

de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad.

1.8. De Raad verwierp bij arrest nummer 71 629 van 9 december 2011 het beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid dat gericht was tegen de door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 7 december 2011 genomen beslissing.

1.9. Bij aangetekend schrijven van 13 december 2011 diende verzoekster een nieuwe aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in België te worden gemachtigd.

2. Over de ontvankelijkheid.

Verzoekster geeft aan ook de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bevelen om het grondgebied te verlaten die aan haar en haar familie zijn *“uitgereikt op grond van hun asielprocedure”* en dit *“voor de duur van de procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”* na te streven.

Aangezien verzoekster geen beroep tot nietigverklaring van de voormelde bevelen om het grondgebied te verlaten heeft ingesteld, is, gelet op artikel 39/82, § 3 van de Vreemdelingenwet, het beroep dat enkel gericht is op een (tijdelijke) schorsing van deze bevelen onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij licht het middel als volgt toe:

“De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat er geen reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit of geen reëel risico bestaat op de onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. De DVZ trekt deze conclusie louter op grond van de woorden van de ambtenaar - geneesheer dat hij / zij te weinig informatie heeft om de ernst van de ziekte van mevrouw [S. G.] te beoordelen. Verder wordt niets onderzocht.

Integendeel bewijzen alle internationale rapporten dat er wel ernstige gevaren bestaan voor zieke mensen met somatische en psychiatrische problemen in Armenië (zie stuk 18).

De conclusie van de DVZ is tegenstrijdig. Die zegt dat het niet gevaarlijk is voor mevrouw [S. G.] om naar Armenië terug te keren met haar ziekten. Maar tegelijkertijd beweert de DVZ dat de ambtenaar - geneesheer van de DVZ niet kan beoordelen hoe ernstig mevrouw [S. G.] ziek is.

De situatie van mevrouw [S. G.] wordt niet verder onderzocht. Er wordt niet onderzocht of mevrouw [S. G.] de medisch zorg in Armenië kan krijgen. Alle internationale rapporten zeggen dat de gratis medische zorgen in Armenië meer loze beloften dan de werkelijkheid zijn en de toegang tot de basis medische zorgen en in bijzonder tot de gespecialiseerde medische hulp zeer beperkt blijft. De rapporten zeggen dat patiënten alles zelf moeten betalen en volgens Armeense mensenrechtenorganisaties het medische zorgstelsel het meest corrupte branche is in Armenië.

De bovenvermelde feiten bewijzen dat de DVZ onvoldoende onderzocht heeft of het terugsturen van mevrouw [S. G.] met haar somatische en psychische aandoeningen naar Armenië een reëel risico voor haar leven en fysieke integriteit inhoudt en het verbod van onmenselijke en vernederende behandeling schendt.”

3.1.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“De verwerende partij heeft de eer om vooreerst te antwoorden dat de door verzoekster voorgelegde medische verslagen beoordeeld werden door de ambtenaar-geneesheer, die in casu geoordeeld heeft dat de afwezigheid van de noodzakelijke documentatie over de ernst en de evolutie van de

aandoeningen niet toelaat de noodzaak van een behandeling te bevestigen, noch de beschikbaarheid te veroordelen in het land van oorsprong of verblijf.

De verwerende partij verwijst dienaangaande naar artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 waarin het volgende wordt bepaald:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De appreciatie van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. (...) "

Zoals blijkt uit voornoemd artikel moet de ambtenaar-geneesheer op basis van de door verzoekster overgemaakte medische stukken oordelen of de aangehaalde ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit van verzoekster of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf. De appreciatie van dat risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land van verblijf komt toe aan de ambtenaar-geneesheer. Zonodig kan hij een vreemdeling onderzoeken of een bijkomend advies inwinnen. In casu is gebleken dat de ambtenaar-geneesheer wel in staat was een advies te schrijven op basis van de door verzoekster bijgebrachte elementen.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer d.d. 5 september 2011 blijkt het volgende:

"(...) Analyse van dit dossier leert dat betrokkene, een 50-jarige vrouw van Armeense afkomst, lijdt aan een pleiade van klachten, zowel psychologisch als somatisch. Tevens neemt zij een indrukwekkende reeks medicijnen. Wat betreft de aangehaalde aandoeningen (...) zijn er geen of onvoldoende gegevens beschikbaar over de ernst en evolutie. Gestoffeerde gynaecologische, endocrinologische en psychiatrische verslagen zijn afwezig. Er is enkel sprake van een oplijsting van aandoeningen. Door het ontbreken van de nodige documentatie over de ernst en evolutie van de aandoeningen en hun behandeling kunnen geen valide conclusies getrokken worden.

Samenvattend blijkt dus dat de onvolledigheid van de overgemaakte medische informatie niet toelaat het risico in de zin van artikel 9ter te bevestigen.

De onvolledigheid van de overgemaakte medische informatie laat niet toe het risico in de zin van Art. 9ter te bevestigen. De afwezigheid van de noodzakelijke documentatie over de ernst en de evolutie van de aandoeningen laat niet toe de noodzaak van een behandeling te bevestigen, noch de beschikbaarheid ervan te beoordelen in het land van oorsprong of verblijf van betrokkene. (...) "

De ambtenaar-geneesheer heeft in zijn advies een duidelijke weergave gegeven van alle medische attesten die door verzoekster bij haar aanvraag werd gevoegd en geeft een analyse weer van dit dossier.

Het is op dit advies dat de thans bestreden beslissing is gebaseerd conform bovenvermelde bepaling.

De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat het verzoekster steeds vrijstaat om verwerende partij op de hoogte te brengen van de evolutie van de aandoening(en). Het komt niet aan verwerende partij toe om bijkomende attesten op te vragen. Van verzoekster mag verwacht worden dat zij de verwerende partij op de hoogte brengt van alle bestaande medische relevante gegevens zolang geen beslissing is genomen. Het komt verzoekster zelf toe de verwerende partij volledig en nauwkeurig in te lichten betreffende de nuttige gegevens ter ondersteuning van hun aanvraag.

Waar verzoekster een schending opwerpt van de artikelen 2 en 3 EVRM, heeft verwerende partij de eer te benadrukken dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij arrest nr. 71.629 d.d. 9 december 2011 oordeelde dat verzoekster niet aantoonde dat haar medische klachten [in] Armenië niet behandeld zou[den kunnen] worden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanvaard[d]e geenszins een aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM.

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat verzoekster een schending van artikel 3 probeert aan te tonen door een verwijzing naar 'algemene rapporten waaruit zou blijken dat er wel ernstige gevaren bestaan voor zieke mensen'. Hierbij heeft verwerende partij de eer op te merken dat verzoekster dient aan te tonen dat er voor haar persoonlijk een reëel risico op een slechte of incorrecte behandeling dreigt in haar land van herkomst. Verzoekster laat na dit in concreto aan te tonen.

De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat het EHRM reeds oordeelde dat artikel 3 EVRM geenszins het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dat in het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 28 mei 2008, N. t./Verenigd Koninkrijk, §42).

De grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door D.v. The United Kingdom werd gesteld; Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. Het hof heeft een zeer bewust keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. t/ V.K. te behouden ("maintain the high threshold, only in a very exceptional case").

Het EHRM zelf laat er geen twijfel over bestaan over hoe uitzonderlijk ernstig de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM.

Uit de artikelsgewijze bespreking in de Memorie van Toelichting van artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 blijkt het volgende:

"Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdende met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. (Parl. St. Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p.35)

Gelet op het beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het EHRM bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting geenszins de onjuistheid aan van het diepgaande onderzoek ten gronde en van het advies van de ambtenaar-geneesheer, waaruit duidelijk blijkt dat alle medische attesten geanalyseerd werden.

Verzoekster kan niet gevolgd worden in haar kritiek volgens de welke er een tegenstrijdigheid zou bestaan in de beslissing. Er wordt in de beslissing immers duidelijk gesteld de noodzaak van een behandeling en beschikbaarheid ervan niet kan worden nagegaan daar er door verzoekster onvolledige informatie werd bijgebracht, waardoor het risico in de zin van artikel 9ter niet bevestigd kan worden. Nergens blijkt uit de bewoordingen van de beslissing dat enerzijds gesteld wordt dat verzoekster ziek is en anderzijds dat de ziekte niet blijkt. Verzoekster heeft een verkeerde lezing gedaan van de beslissing.

Een schending van de artikelen 2 en 3 worden niet aangetoond."

3.1.3. Artikel 2 van het EVRM beschermt het recht op leven. Artikel 3 van het EVRM bepaalt verder dat niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

De Raad merkt op dat verweerder oordeelde dat verzoekster in gebreke bleef om aan te tonen dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft. Deze vaststelling vindt

steun in het advies van de door verweerder geconsulteerde ambtenaar-geneesheer van 5 september 2011. De ambtenaar-geneesheer oordeelde namelijk dat de door verzoekster overgemaakte medische informatie geen inlichtingen bevat omtrent de ernst en de evolutie van haar aandoeningen, waardoor de noodzaak van een behandeling niet kan worden bevestigd en evenmin kan worden overgegaan tot een beoordeling van de beschikbaarheid van een eventueel noodzakelijke behandeling in het land van herkomst of verblijf. Verzoekster betwist of weerlegt de vaststellingen die werden gedaan door een arts dat de door haar aangebrachte inlichtingen niet toelaten vast te stellen dat zij effectief nood heeft aan een medische behandeling niet. Zij betoogt slechts dat niet werd onderzocht of zij in haar land van herkomst wel medische zorgen kan krijgen. Aangezien de ambtenaar-geneesheer concludeerde dat niet bleek dat verzoekster nood had aan een medische behandeling diende verweerder zich evenwel niet uit te spreken over de beschikbaarheid en toegankelijkheid van bepaalde medische behandelingen in het land van herkomst van verzoekster.

Daarnaast moet erop gewezen worden dat de bestreden beslissing op zich niet inhoudt dat verzoekster wordt teruggestuurd naar Armenië en haar evenmin verhindert om een degelijk onderbouwde aanvraag om tot een verblijf op medische gronden gemachtigd te worden in te dienen.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Zij betoogt dat de bestreden beslissing onvoldoende is gemotiveerd en stelt vervolgens:

“In de beslissing verwijst de DVZ zelf naar het advies van eigen arts-attaché die zegt dat die de ernst van de aandoeningen van mevrouw [S. G.] niet beoordeeld kan worden. Daarvan trekt de DVZ een conclusie dat er geen risico voor mevrouw [S.] in Armenië bestaat. De redenering en de conclusie zijn onlogisch, onjuist en slecht gemotiveerd.”

3.2.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 19 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, omdat uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat rekening houdende met de medische attesten die verzoekster heeft bijgevoegd bij haar aanvraag, de onvolledigheid van de overgemaakte medische informatie hem niet toelaat het risico in de zin van artikel 9ter te bevestigen.

Conform artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals reeds supra uitvoerig besproken, werd de beslissing gebaseerd op het advies van de ambtenaar-geneesheer.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).”

3.2.3.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en omvat een verplichting tot formele motivering.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven op grond van welke overwegingen werd besloten dat verzoeksters aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden

gemachtigd ongegrond is. In de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, namelijk gesteld dat niet blijkt dat verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit en evenmin blijkt dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft. Tevens wordt toegelicht hoe het bestuur tot deze vaststellingen is gekomen. Er wordt immers geduid dat deze vaststelling is gesteund op een advies van een ambtenaar-geneesheer van 5 september 2011, waarin wordt gesteld dat de in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf overgelegde medische informatie geen inlichtingen bevat omtrent de ernst en de evolutie van de aandoeningen en bijgevolg niet toelaat een risico in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te bevestigen. Verzoekster kan niet worden gevolgd in haar bewering dat deze motivering onlogisch of niet voldoende zou zijn. De Raad dient daarentegen vast te stellen dat de motivering van de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig is.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

3.2.3.2. De uiteenzetting van verzoekster laat ook niet toe vast te stellen dat de motieven waarop de bestreden beslissing gegrond is “*onjuist*” zouden zijn, zodat ook niet blijkt dat de materiële motiveringsplicht zou geschonden zijn.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK